

πης του και ανταγαπᾷ τὸν σύζυγόν της. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν βγάλε ἀπὸ τὸν νοῦν σου αὐτὰς τὰς λυπηρὰς ἰδέας. Καλὰ θὰ κάμης νὰ τοὺς δέσης μία σφαῖρα καὶ νὰ τὰς πετάξης ὅλας εἰς τὴν θάλασσαν.

Φεῦ! ἡ οὕτως διδομένη παρηγορία παρὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου, ὑπὸ τὴν πρόσφατον πληγὴν, ἤνοιξεν ἄμα καὶ τὴν ἀρχαιότεραν πληγὴν. Ὑπάρχουσιν ἐξαίρετοι φίλοι, ὧν ἡ χειραψία εἶνε τραχεῖα. Συνθλίβουσιν τοὺς δακτύλους σου ὅταν τοὺς σφίγῃς· καθαίμασσουν τὸ σῶμά σου ὅταν θέλωσι νὰ σοῦ ἐπιθέσωσιν ἐπιδέσμους. Ὁ Κεργὸρν ἦτο ἐξ αὐτῶν τῶν φίλων, μολονότι εἶχεν ἀγαθωτάτην ψυχὴν.

Ὁ Πλεμὸν ἐβιάζετο νὰ μείνῃ μόνος. Τὰ δάκρυα, ἅτινα κατέπνιγε, λίαν τὸν ἐστενοχώρουν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἔφαγεν· ἠθέλησε δὲ νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἡ κυρία Πλεμὸν διέγνωσεν ἀμέσως τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ υἱοῦ της ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του. Δὲν τὸν ἠρώτησε ποσῶς, ἀλλὰ ἀνέμεινε τὴν ἐπαύριον. Προσῆλθεν ὁμως ἀθορύβως, ἀκροποδηθεῖ, συνέχουσα τὴν πνοὴν της καὶ προσήρμωσε τὸ οὖς της εἰς τὰς σανίδας τῆς θύρας, ἀκρωμένη τοὺς λυγμοὺς τοῦ τέκνου της, ἐτοιμὴ νὰ ὁρμήσῃ πρὸς αὐτό, ἂν ἡ ἀπελπισία του ἤθελε καταστῇ πολὺ σκληρά.

Ἄλλ' ὁ Φριδερίκος ἐνεκαρτέρησεν. Ἐπὶ τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος. Βαθυμὴν ἡ ἀπελπισία του κατηνύασθη. Ἐσκέφθη ὅτι εἶχεν ἐξηγήσει ὑπερβολικῶς τὰ πράγματα, ὅτι ἦτο δικαία ἐπιπληξὶς τοῦ Κεργὸρν, διότι ἐβασάνιζεν ἀναιτίως ἑαυτὸν πλάττων ἀνυποστάτους φόβους. Ἡ τροπὴ αὕτη ὑπῆρξεν εὐτύχημα διὰ τὴν ἰδικὴν του ἀνάπαυσιν καὶ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς μητρὸς του. Ἡ κόπῳσις ἐνίκησεν ἐπὶ τέλους καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ τινὰς ὥρας ὑπνὸν βαθύ. Ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἐν τῇ ὁδύνῃ τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας του, ὑπὸ τὴν θλιβερὰν ἐπήρειαν τῶν παλαιῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν προσφάτων ἀνακαλύψεων διατελλῶν, εἶδε πολλὰκις διερχομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν μισητὴν καὶ χλευαστικὴν ταύτην ὀπτασίαν, ἥτοι, τὴν Λευκὴν φέρουσαν ἐνδυμασίαν χοροῦ, ἀκτινὸβολουσαν ἐκ καλλονῆς καὶ νεότητος, με τοὺς ὤμους καὶ τὰς ὠλένας γυμνάς, χορεύουσας ἐκεῖ πέραν μετὰ τινος συναδέλφου, ἐκθάμβου διὰ τὴν προτίμησιν, ἐνῶ αὐτὸς ὁ Φριδερίκος, καταβεβλημένος ὑπὸ τὴν βαρεῖαν παλάμην τῆς νόσου, ἤκουε συγκεχυμένως ἐν τῷ μέσῳ τῶν παροξυσμῶν τοῦ πνεύματός του σειομένην ἐν τῇ σιγῇ τοῦ θαλάμου του τὴν μελανὴν πτέρυγα τοῦ θανάτου.

Ἡ νύξ εἶνε κρυφία εὐεργέτις, ἥτις χέει βάλασμον ἐπὶ παντὸς ἀλγεινοῦ τραύματος.

Ὁ Πλεμὸν ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους ν' ἀποκοιμηθῇ. Τὸ ὄνειρον ἄρα γε ὑπῆρξε τὸσον ἀνηλεές τῆς πραγματικότητος; Ἡλιοφειγγές τι ἐνύπνιον μετέφερεν αὐτὸν ἄρά γε εἰς τὸ ἀκρωτήριο Κροαζίτ, ἀναμέσον

τῶν θάμνων τῆς ἀλόης καὶ τῶν κάκτων, εἰς τὴν πλουσίαν αἵθουσαν, ἐξ ἧς ἀνεδίδοντο τόσαι θερμαὶ εὐωδίαί; Ἐπανέειδε τὸν ἄγγελον ἑνσάρκον· Ἐπανέζησε τὰς μεθυστικὰς στιγμὰς τῆς πρώτης ἀφώνου ἐξομολογήσεως, ἦν τὰ φλέγοντα χεῖλη του καὶ τὰ ὕγρα του δάκρυα μετέδωκαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς;

Τὴν πρωῒαν, ὅτε ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πραγματικότητά ἤθελεν εὐθὺς προσενηῇ, ὡς συνήθως, σφοδρὰν ἀπογοητεύσεως φρικίαν, ἠσθάνθη περισσοτέραν ἰσχὺν καὶ κράτος ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐγγράφον τοῦ ὑπουργείου ἀνήγγελλεν αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ τέλους ἀνακτᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, δηλαδὴ τὸ Τορπιλλοδόλον 29, ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Τουλόνας. Παρεκαλεῖτο ἐν τούτοις ὅπως διέλθῃ ἐκ τοῦ ὑπουργείου, διὰ νὰ λάβῃ τὰς τελευταίας ὁδηγίας. Τὸ ἔγγραφον δὲν ἔλεγεν ἄλλο τι, προήρχετο δὲ ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου ἐπιτελείου τοῦ ὑπουργοῦ. Κάποιος φίλος ἢ προστάτης εἶχε γράψῃ αὐτό, διότι καὶ αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις του ἐφαίνοντο ἀποκρύπτουσαι εὐχάριστον ἀνακοίνωσιν. Τί τὸν ἤθελον ἄρα γε;

Ὁ Πλεμὸν δὲν εἶχε τὴν καρδίαν εὐδιάθετον οὔτε πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, οὔτε πρὸς τὴν δόξαν. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἤθελε σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Μεσόγειον· ἀλλὰ τώρα, τὸ τοιοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ ἀποτρόπαιος εἰρωνεία. Ἀδιάφορον ὁμως. Τὸ ἀπεδέχετο στωικῶς, τοσοῦτ' ἄλλῳ, ὅσ' ὦφειλε, χάρις εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀβεβαιοτήτά του. Ἀφ' οὗ ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Τουλόνα, θὰ μετέβαινε καὶ εἰς Κάννας, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν Λευκὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς του.

Τῶν ἐν τῷ ἔγγράφῳ παρὰσιωπήσεων ἡ σημασία ἐπετάθη δι' ἰδιαίτερων προφορικῶν ὑπαινιγμῶν. Σφόδρα ἀμυχανῶν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἠθέλησε νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τῶν εὐνοούντων αὐτὸν προϊσταμένων του ὅτι ἐντὸς ὀλίγου, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, θὰ ἐμάνθανεν εὐάρεστους δι' αὐτὸν ἀποφάσεις, ὧν εἶχε καταστῇ ἄξιος.

Ἐδέησε τότε πάλιν νὰ ὑποστῇ ἀποχωρισμὸν σκληρόν, ὅσον καὶ ὁ ἐν Κάνναις. Ἡ κυρία Πλεμὸν ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρεττανίαν. Οὐδ' ἐπιπληξεν οὐδ' ἐνεθάρρυνε τὸν υἱὸν της. Ἀπέθηκε μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀσπασμὸν εὐλογίας καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, τὸ ἐγκρίνω ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ μόνος πλοῦτος ἡμῶν εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐν πάσῃ πράξει σου, ἡ τιμὴ θὰ προηγηθῇ παντὸς ὁσονδήποτε προσφιλοῦς αἰσθήματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

ὑπὸ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Τί ἐνέκλειεν ὁ κεκρυμμένος σάκκος.

Ἀπομείνασα ἐκ νέου μόνη, καὶ πεισθεῖσα ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ παρατηρήσῃ αὐτήν, ἔστω καὶ δι' αὐτῆς τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου, ἀπέσυρεν ἡ Λιουδμήλα μετὰ σπουδῆς τὸν δερμάτινον σάκκον κάτωθεν τοῦ στρώματος καὶ ἐπέισε τὸ χαλύβδινον αὐτοῦ ἐλατήριον. Ὁ σάκκος ἠνέωγῃ. Χάρτης ἐφημερίδος, καὶ οὐδὲν πλέον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ βλέμμα τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν. Ἀλλ' εἰν' ἀδύνατον· ἐντὸς τῶν ἐφημερίδων τούτων ἴσως κρύπτεται τι... Ἐψήλαφσε: — καὶ τι εἶνε ἀρκετὰ σκληρόν. Ἀπεπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ — τίποτε, εἶνε στερεῶς τοποθετημένον. Καὶ ὁμως ἐπαναλαβοῦσα τὰς προσπάθειάς της, ἐξήγαγε, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δύο ἀρκούντως ὀγκώδεις δέσμας. Ἐξ ἐνστίκτου ὑπεμάντευσεν ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ὅτι εἰς τὰς δέσμας ταύτας κρύπτεται ἰδιαίτερόν τι, σοβαρόν, μέγα. Ἀπεκάλυψε μίαν — χρήματα! Ἐξετύλιξε τὴν ἄλλην — πάλιν χρήματα!

Ἐσταμάτησεν ἡ ἀναπνοή της καὶ κατέπεσαν ἀδρανῶς αἱ χεῖρές της. Ὡς ἐξησθημένη, καὶ μάλιστα περίτρομος ἐκ τῆς λύσεως ἐκείνου, ὅπερ ἐβασάνιζε τὴν περιέργειάν της, ἐξηπλώθη πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπως τακτοποιήσῃ τὰς σκέψεις της καὶ συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐγερόντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀνακαλύψεως.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν ἤρξατο αὕτη λεπτομερῶς καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς ἐξεταζοῦσα ἀμφοτέρως τὰς δέσμας. Ἐν τῇ μιᾷ ὑπῆρχον μόνον τραπέζικα γραμμάτια, ἀνωτέρων ἀξιῶν, ἐν τῇ ἄλλῃ λίαν εὐάριθμα συναλλάγματα, ὀλιγώτεροι μετοχαὶ καὶ χρεώγραφα, καὶ ἐν γένει διάφορα ἔντοκα γραμμάτια· διὰ τοῦτο ὁμως ἦσαν πολλὰ, πάρα πολλὰ, τὰ τὸ χρῶμα τῆς ἱριδος φέροντα γραμμάτια τῶν ἐκατὸν ρουβλίων.

Ἡ Κόροβοφ ἤρχισε νὰ μετρᾷ.

Ἡ τρέμουσα χεὶρ αὐτῆς ἀνυπομόνως καὶ σπασμωδῶς ἀνεφύλλει τὰ νομίσματα· τὸ σπινθηρίζον βλέμμα της πυρετωδῶς